

18/10/2018

Μητροπολίτης Πειραιώς Σεραφείμ για το Ουκρανικό ζήτημα

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς](#)

Με αφορμή την εξέλιξη του ουκρανικού ζητήματος τοποθετήθηκε σήμερα 18/10/2018 με επιστολή του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ.Σεραφείμ.

Ακολουθεί η επιστολή

Έν Πειραιεῖ τῇ 18^ῃ Ὀκτωβρίου 2018

ΥΦΙΣΤΑΤΑΙ ΕΝ ΤΗ ΟΡΘΟΔΟΞΩΙ ΚΑΘΟΛΙΚΗΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΔΙΚΑΙΟΔΟΤΙΚΗ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΣ ΕΦ' ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ;

Μέ ἀφορμή τήν εξέλιξη τοῦ Οὐκρανικοῦ λεγομένου ζητήματος τίθεται ἀναποδράστως τό ἀνωτέρω ἐρώτημα πρός διερεύνησι καί διασάφησι διότι ἀποτελεῖ τήν «λυδία λίθο» κατανοήσεως τοῦ προβλήματος ὅπως τίθεται σήμερον.

Ἀσφαλῶς τό Σεπτό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως κατά τό Κανονικό Δίκαιο τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἔχει κατά τούς θείους καί ἱερούς κανόνας Γ΄ τῆς Β Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί ΚΗ΄ τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τά πρεσβεῖα τιμῆς μεταξύ τῶν Πατριαρχικῶν Θρόνων, μετά τόν Θρόνο τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης στήν Ἀδιαίρετη Ἐκκλησία. Μετά δέ τήν σχᾶσι καί ἔκπτωσι ἐξ Αὐτῆς τοῦ Θρόνου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης τυγχάνει ὁ πρῶτος Θρόνος στήν Ὁρθόδοξη Καθολική Ἐκκλησία καί ἔχει τό κανονικό καί ἔννομο δικαίωμα τῆς τιμητικῆς προεδρίας τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης τῆς προεδρίας συγκληθησομένης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί κατά ταῦτα τοῦ συντονισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς συμβαίνει μέ ὅλες τίς προεδρίες ἀνά τόν κόσμο διῷστορικῶς. Ἀπονέμει δέ αὐτοκεφαλία καί αὐτονομία σέ ἐκκλησιαστικές δομές, ὑπό τόν ὅρο τῆς ἐγκρίσεως τῶν ἀποφάσεών Του, ἀπό τήν ὁποθενδήποτε συγκληθησομένη Οἰκουμενική Σύνοδο. Τά ἀνωτέρω βεβαίως ἰσχύουν ἐπειδή δέν κατορθώθηκε εἰσέτι ἡ συναπόφαση τῶν Ὁρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν γιά τήν ἀποδοχή διαδικασίας ἀπονομῆς τῆς αὐτοκεφαλίας καί τοῦ αὐτονόμου πού συζητεῖται ἐπί πενήντα ἔτη καί προβλέπει αἴτησι τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, συναίνεσι τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας καί ἔγκρισι τῶν λοιπῶν αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Κατά ταῦτα τό Σεπτό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο δύναται νά χορηγήσει αὐτοκεφαλία σέ ἐκκλησιαστική δομή πού τό ζητεῖ καί πού πληροῖ τούς κανονικούς ὁρους, ἀλλά στήν συγκεκριμένη περίπτωση τῆς Οὐκρανίας ἐγείρεται τό θέμα ὅτι ἡ μόνη κανονική ἐκκλησιαστική δομή τῆς χώρας, πού μέ ἀπόφαση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Διονυσίου Δ΄ ἀπό τό 1686 διοικεῖται ἀπό τό Πατριαρχεῖο Μόσχας δέν ἐπιθυμεῖ καί δέν ἐπιδιώκει σήμερα τήν ἀνακήρυξη της σέ αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία. Τήν αὐτοκεφαλία τῆς Οὐκρανικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπιδιώκουν ὁ δυτικόφιλος οὐνίτης Πρόεδρος τῆς χώρας Πέτρο Ποροσένκο, τό κοινοβούλιο τῆς χώρας καί δύο σχισματικές ἐκκλησιαστικές δομές, ἡ «Οὐκρανική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία-Πατριαρχεῖο Κιέβου», πού ἀποσπάστηκε τό 1992 ἀπό τό Ρωσικό Πατριαρχεῖο μέ σκληρές ἐπιθέσεις καί ἀναθέματα κατά τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας μέ ἐπικεφαλῆς τόν καθηρημένο καί ἀναθεματισμένο πρῶην Μητροπολίτη Κιέβου μοναχό Φιλάρετο (Ντενισένκο) καί ἡ «Οὐκρανική Αὐτοκέφαλη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία», πού δημιουργήθηκε τό 1921 ἀπό τίς Σοβιετικές Ἀρχές καί ἔνεκεν τῆς συμπράξεώς της μέ τούς Ναζί κατακτητές τῆς χώρας κατεδιώχθη καί συνέπτυξε «ἐκκλησία τῶν κατακομβῶν» καί μετά ταῦτα ἀνεβίωσε τό 1980 ἀπό τόν αὐτοπροσδιοριζόμενο ὡς «Πατριάρχη» Μστισλάβ πού ζοῦσε στή Δύση καί σήμερα διοικεῖται ἀπό τόν αὐτοπροσδιοριζόμενο ὡς «Μητροπολίτη Κιέβου καί πάσης Οὐκρανίας» Μακάριο Μαλέτιτς.

Τό Σεπτό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἀπέστειλε δύο ἐξάρχους γιά τήν διερεύνηση

τοῦ θέματος καί ἀπεφάσισε Συνοδικῶς νά χορηγήσει αὐτοκεφαλία στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας ἀπροσδιορίστως πρός τό παρόν καί βέβαια ὄχι στήν ἀναγνωριζομένη ὑπό πάντων καί ὑπό τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κανονική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας ὑπό τόν Μητροπολίτη Ὀνούφριο πού κανονικῶς ἐξαρτᾶται ἀπό τό Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας πού δέν τό ἐπιθυμεῖ καί δεύτερον ἀπεκατέστησε στήν κανονική τάξη τίς δύο σχισματικές «Ἐκκλησιαστικές» δομές μέ τούς ἐπικεφαλῆς των, τῶν ὁποίων τήν κανονική κατάσταση οὐδεμία ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἀνεγνώριζε. Εἰδικώτερα ὁ μοναχός Φιλάρετος Ντενισένκο, κληρικός τυγχάνων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ὡς Μητροπολίτης Κιέβου τό 1992 καθηρέθη ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς Ἀρχιερωσύνης ὑπουργήματος καί μετὰ ταῦτα ἀνεθεματίσθη γιά τήν πρόκλησι σχίσματος ἀλλά καί γιά ἑτέρας ἀντικανονικάς αὐτοῦ ἐνεργείας, ὁ δέ ἕτερος οὐδεμία κανονική χειροτονία κέκτηται προερχόμενος ἐξ «Ἱεραρχίας» μιᾶς μορφῆς «ζώσης Ἐκκλησίας» τοῦ Σοβιετικοῦ Καθεστῶτος πού συνεστήθη τό 1921.

Τό κρίσιμο ἐπομένως θέμα πού τίθεται ἀπό κανονικῆς ἐπόψεως στό συγκεκριμένο ζήτημα εἶναι ἐάν ἡ ἀπόφασις τελείας συνόδου προεδρευομένης ὑπό Πατριάρχου ὡς εἶναι ἡ σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας εἶναι ἀνέκκλητος ἢ δύναται νά ἐκκληθῇ ἐνώπιον ἄλλης Πατριαρχικῆς συνόδου. Τό θέμα αὐτό ἀπησχόλησε τήν οἰκουμενική Ἐκκλησία μετὰ τήν σύνοδο τῆς Σαρδικῆς καί τούς κανόνες Γ΄, Δ΄ καί Ε΄. Πρῶτος ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης Ζώσιμος ἐπικαλούμενος τούς κανόνες τῆς Σαρδικῆς, ὡς κανόνες δῆθεν τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Νικαίας, διεξεδίκησε δικαιώματα ὑπάτου δικαστοῦ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Β. Ἀφρικῆς καί ἀξίωσε τήν ἀποκατάστασι τοῦ καθαιρεθέντος ἀπό τόν ἐπίσκοπο Sicca Οὐρβανό πρεσβυτέρου Ἀπιαρίου. Οἱ ἀφρικανοὶ ἐπίσκοποι ἀπέκρουσαν διαρρήδην τό ὑπό τοῦ ἐπισκόπου τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης Ζωσίμου καί τοῦ διαδόχου του Βονιφατίου Κελεστίνου Α΄ ἀξιούμενο δικαίωμα ὑπάτου δικαστοῦ τῶν ἐκκλησιῶν τους τό 424. Προηγουμένως ἡ ἐν Καρθαγένῃ τοπική σύνοδος μέ τόν ΛΣΤ (31) κανόνα της (κατ' ἀρίθμῳ «Πηδαλίου»), ὁ ὁποῖος ἐπαναλαμβάνεται ἀπαράλακτος καί μέ τόν ΡΛΔ (129) κανόνα τῆς ἰδίας συνόδου νομοθέτησε: «Ὅμοίως ἤρρεσεν, ἵνα οἱ πρεσβύτεροι καί οἱ διάκονοι καί οἱ λοιποὶ κατώτεροι κληρικοί, ἐν αἷς ἔχουσιν αἰτίαις, ἐάν τὰ δικαστήρια μέμφωνται τῶν ἰδίων ἐπισκόπων, οἱ γείτονες ἐπίσκοποι ἀκροάσωνται αὐτῶν καί, μετὰ συναινέσεως τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου, τὰ μεταξὺ αὐτῶν διαθῶσιν οἱ προσκαλούμενοι παρ' αὐτῶν ἐπίσκοποι. Διό, εἰ καί περὶ αὐτῶν ἔκκλητον παρέχει νομίσωσι, μὴ ἐκκαλέσωνται εἰς τὰ πέραν τῆς θαλάσσης δικαστήρια, ἀλλὰ πρὸς τοὺς πρωτεύοντας τῶν ἰδίων ἐπαρχιῶν, ὡς καὶ περὶ τῶν ἐπισκόπων πολλάκις ὠρίσται. Οἱ δὲ πρὸς περαματικὰ δικαστήρια διεκκαλούμενοι, παρ' οὐδενὸς ἐν τῇ Ἀφρικῇ δεχθῶσιν κοινωνίαν» καί τό σημαντικόν εἶναι ὅτι οἱ κανόνες τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου ἐπικυρώθησαν ὀρισμένως καί ὀνομαστικῶς ἀπό τόν Β΄ κανόνα τῆς ἀγίας Στ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀπλῶς δέ ἀπό τόν Α΄ τῆς Δ΄ καί τόν Α΄ τῆς

Ζ΄ Οικουμενικῆς Συνόδου. Ἐπομένως ἡ ἀδιαίρετος Ἐκκλησία ἐδέχθη ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ Γ΄, Δ΄ καὶ Ε΄ κανόνων τῆς Σαρδικῆς, ὀριζόμενα ἀφοροῦσαν εἰδικό προνόμιο πού ἀπενεμήθη στὸν τότε Ὁρθόδοξο ἐπίσκοπο τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης διὰ τοὺς ὑπ' αὐτόν ὑπαγομένους Ἐπισκόπους καὶ μόνον καὶ ὄχι περὶ ἀναθέσεως ὑπερτάτης ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας σέ αὐτόν. Σχετικά ὁ Ζωναρᾶς λέγει: «Οὔτε οὖν τῆς ἐν Νικαία συνόδου ἐστὶν ὁ κανὼν, οὔτε πᾶσας τὰς ἐκκλήτους ἀνατίθησι αὐτῷ ἀλλὰ τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ» (Σ.Γ.241), ὁ δέ Βαλσαμὼν ἀναφέρει: «εἰδικόν γάρ ἐστὶ τοῦτο εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις τοῦ Πάπα καὶ κρατεῖν ὀφείλει ἔνθα ἐξεφωνήθη» (Σ.Γ.239). Συνεπῶς ἡ ἀπαίτησις τοῦ τότε Ὁρθοδόξου ἐπισκόπου τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης γιὰ προνόμιο ὑπερτάτης ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας διότι ἔγινε δεκτὴ ἡ κανονικὴ διάταξις τῆς Συνόδου τῆς Καρχηδόνας διὰ τῆς Ἀγίας Στ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὅτι θὰ ἀφορίζονται οἱ κληρικοὶ ἐτέρου ἐκκλησιαστικοῦ κλίματος πού θὰ ἐκκαλοῦν ἐνώπιον τοῦ ἐπισκόπου τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης τὰς ὑποθέσεις των.

Στὴν Ὁρθόδοξο Καθολικὴ Ἐκκλησία ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Θ. καὶ Ι. Κανόνων Θ΄ καὶ ΙΖ΄ τῆς ἀγίας Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου πού διακελεύουν: «Εἰ δὲ πρὸς τὸν τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας μητροπολίτην, ἐπίσκοπος ἢ κληρικὸς ἀμφισβητοίῃ, καταλαμβάνέτω τὸν ἔξαρχον τῆς διοικήσεως, ἢ τὸν τῆς βασιλευούσης Κωνσταντινουπόλεως θρόνον, καὶ ἐπ' αὐτῷ δικαζέσθω», σέ προσβολή δι' ἐκκλήτου δέν ὑπόκειται, δηλ. τυγχάνει ἀνέκκλητος ἐκδοθεῖσα καταδικαστικὴ ἀπόφασις ὑπὸ τελείας Συνόδου, συνελθούσης κατ' ὀρθὴν ἐφαρμογὴ τοῦ ΚΗ' ἀποστολικοῦ Κανόνος καὶ τοῦ Δ΄ κανόνος τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου, ὅπως εἶναι ἡ ὑπὸ τὴν προεδρίᾳ τοῦ Ἐξάρχου τῆς Διοικήσεως τελοῦσα Γενικὴ Σύνοδος τῶν Μητροπολιτῶν ἢ ἡ ὑπὸ τὴν Προεδρίᾳ τοῦ Πατριάρχου τελοῦσα Σύνοδος τοῦ οἰκείου Πατριαρχικοῦ κλίματος. Τόσον ὁ Θ΄ ὅσο καὶ ὁ ΙΖ΄ κανόνες τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου θέτουν διαζευκτικὸ ἢ στὴν ἴδια κανονικὴ πρόβλεψη γιὰ τὸν Ἐξάρχο τῆς Διοικήσεως καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως καὶ παρέχουν δυνατότητα ἰσοτίμου προσφυγῆς καὶ ἐπομένως δέν ἀνιδρύουν οἱ κανόνες γιὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως ὑπερτάτη δικαστικὴ ἀρμοδιότητα καὶ ἕτερο βαθμὸ δικαιοδοσίας. Ἐξάρχο δὲ τῆς Διοικήσεως θεωροῦν τὸν Πρόεδρο τοῦ οἰκείου Πατριαρχικοῦ κλίματος. Ὁ Βαλσαμὼν ἀναφέρει χαρακτηριστικά: «Αἱ ψῆφοι τῶν Πατριαρχῶν ἐκκλήτῳ οὐχ ὑπόκεινται, Ν ΡΚΓ΄, κβ, Β.Γ.α.λη «ὁ μακαριώτατος πατριάρχης ἐκείνης τῆς διοικήσεως μεταξύ αὐτῶν ἀκροάσθω, κακεῖνα ὀριζέτω ἅτινα τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς κανόσι, καὶ τοῖς νόμοις συνάδει, οὐδενὸς μέρους κατὰ τῆς ψήφου αὐτοῦ ἀντιλέγειν δυναμένου», στὴν δὲ «Ἐπαναγωγή» ΙΑ΄,6(Ι.Γ.Ρ. τ Β΄, 260) «Τὸ τοῦ Πατριάρχου κριτήριον ἐκκλήτῳ οὐχ ὑπόκειται, οὐδέ ἀναψηλαφᾶται ὑφ' ἐτέρου, ὡς ἀρχὴ καὶ αὐτῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν κριτηρίων», ὁ δὲ Ἱερός καὶ Μέγας Φώτιος στὰ «Νομοκανονικά» του Θ, α΄ (Σ.Α. 169) γράφει: «οὔτε γάρ ἐκκαλοῦντο αἱ τῶν Πατριαρχῶν ψῆφοι». Κατὰ ταῦτα ἡ δικαστικὴ κρίσις οἰασδῆποτε Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς Συνόδου

πού αποτελεί κατά τό κανονικό μας δίκαιο τελεῖα Σύνοδο καί ἐκφέρεται μετά ἀπό ἐκδίκαση ποινικῆς ὑποθέσεως τυγχάνει ἀνέκκλητος δυναμένη μόνον νά ἐκκληθῇ ἐνώπιον Οἰκουμενικῆς Συνόδου (Π. Παναγιωτάκου «Σύστημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, Τό ποινικό Δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας» σελ. 836 ἐπ., ΑΘΗΝΑΙ 1962).

Ὑπομνηματίζων ὁ θεοφώτιστος Ἅγ. Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης τόν Θ' Κανόνα τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου στίς σελ. 192-193 «Πηδάλιο» ἐκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλ. 1998, «ἀπαντῶν» στόν ἐξωμότη καί ἐξουνιτισθέντα Βησσαρίωνα καί στούς ὅπως ἀναφέρει Παπιστές Βίνιον καί Βελαρμῖνον, ἀναφέρεται στό ζήτημα μέ ἐξαίρετη κανονική ἀνάλυση λέγοντας χαρακτηριστικά: «Ὅτι μέν γάρ ὁ Κωνσταντινουπόλεως οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ἐνεργεῖν εἰς τάς διοικήσεις καί ἐνορίας τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν, οὔτε εἰς αὐτόν ἐδόθη ἀπό τόν Κανόνα τοῦτον ἡ ἐκκλητος ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ δῆλόν ἐστι ἅ. διατί ἐν τῇ δ'. πράξει τῆς ἐν Χαλκηδόνι ταύτης Συνόδου ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἀνατόλιος ἐνεργήσας ὑπερόρια, καί λαβὼν τήν Τύρον ἀπό τόν Ἐπίσκοπόν της Φώτιον, καί δούς αὐτήν εἰς τόν Βηρυτοῦ Εὐσέβιον, καί καθελὼν καί ἀφορίσας τόν Φώτιον, ἐμέμφθη καί ἀπό τούς ἄρχοντας, καί ἀπό ὅλην τήν Σύνοδον διὰ τοῦτο. Καί ἀγκαλά ἐπροφασίσθη πολλά, μέ ὅλον τοῦτο ὅσα ἐκεῖ ἐνήργησεν, ἀκυρώθησαν ὑπό τῆς Συνόδου, καί ὁ Φώτιος ἐδικαιώθη, καί τάς ἐπισκοπὰς τῆς Τύρου ἔλαβε. Διό καί ὁ Ἐφέσου Ἰσαάκ ἔλεγεν εἰς Μιχαήλ τόν πρῶτον τῶν Παλαιολόγων, ὅτι ὁ Κωνσταντινουπόλεως οὐκ ἐκτείνει τήν ἐξουσίαν αὐτοῦ ἐπὶ τά Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς (κατά τόν Παχυμέρην βιβλ. στ'. κεφ. α). β'. ὅτι οἱ πολιτικοί καί βασιλικοί νόμοι δέν προσδιορίζουσιν ὅτι ἡ τοῦ Κωνσταντινουπόλεως μόνον κρίσις καί ἀπόφασις δέν δέχεται ἐκκλητον, ἀλλ' ἀορίστως ἐκάστου Πατριάρχου καί τῶν Πατριαρχῶν πληθυντικῶς. Λέγει γάρ Ἰουστινιανός Νεαρά ργκ', ὁ Πατριάρχης τῆς Διοικήσεως ἐκεῖνα ὀριζέτω, ἅτινα τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς Κανόσι καί τοῖς νόμοις συνάδει, οὐδενός μέρους κατά τῆς ψήφου αὐτοῦ ἀντιλέγειν δυναμένου. Καί ὁ σοφός Λέων ἐν τῷ α. τίτλ. τῆς νομικῆς αὐτοῦ ἐπιτομῆς, λέγει, τό τοῦ Πατριάρχου κριτήριον ἐκκλήτῳ οὐχ ὑπόκειται, οὐδέ ἀναψηλαφᾶται ἀπό ἄλλον, ὡς ἀρχή ὅν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐξ αὐτοῦ γάρ πάντα τά κριτήρια, καί εἰς αὐτό ἀναλύει. Καί ὁ Ἰουστινιανός πάλιν βιβλ. γ. κεφ. β. τῆς συναγωγῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὁ ἀρμόδιος Πατριάρχης ἐξετάσει τήν ψῆφον, μή δεδιώς ἐκκλητον, καί βιβλ. α. τίτλ. δ' τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαταγῆς, οὐκ ἐκκαλοῦνται αἱ τῶν Πατριαρχῶν ψῆφοι, καί πάλιν βιβλ. α. τίτλ. δ'. κεφ. κθ' κατά τῶν ἀποφάσεων δέ τῶν Πατριαρχῶν, ἐνομοθετήθη ἀπό τούς πρό ἡμῶν Βασιλεῖς νά μή γίνεται ἐκκλητος. Λοιπόν ἀνίσως κατά τούς Βασιλεῖς τούτους, οἵτινες συμφωνοῦσι μέ τούς ἱερούς Κανόνας, αἱ ψῆφοι τῶν Πατριαρχῶν πάντων δέν δέχονται ἐκκλητον, ἥτοι δέν ἀναβιβάζονται εἰς ἄλλου Πατριάρχου κριτήριον, πῶς ὁ Κωνσταντινουπόλεως δύναται ταύτας νά ἀνακρίνη; καί ἂν ὁ παρὼν Κανὼν τῆς δ' ἀλλά καί ιζ' αὐτῆς, σκοπόν εἶχε νά ἔχη ὁ Κωνσταντινουπόλεως τήν ἐκκλητον τῶν λοιπῶν Πατριαρχῶν, πῶς οἱ Βασιλεῖς ἤθελαν θεσπίσουν ἐκ διαμέτρου ὅλον τό

έναντίον, εἰς καιρόν ὅπου αὐτοί ἐγίνωσκον ὅτι οἱ μή συμφωνοῦντες τοῖς Κανόσι πολιτικοί νόμοι μένουσιν ἄκυροι; γ'. ὅτι, ἂν δώσωμεν κατά τούς ἄνωτέρω Παπιστάς ὅτι ὁ Κωνσταντινουπόλεως κρίνει τούς Πατριάρχας, καί ἀνακρίνει τάς κρίσεις αὐτῶν, ἐπειδή ὁ Κανὼν δέν κάμνει ἐξαίρεσιν τίνος καί τίνος Πατριάρχου, ἄρα κρίνει ὁ αὐτός καί ἀνακρινεῖ καί τόν Ρώμη, καί οὕτως ἔσται ὁ Κωνσταντινουπόλεως καί πρῶτος καί ἔσχατος καί κοινός κριτῆς πάντων τῶν Πατριαρχῶν καί αὐτοῦ τοῦ Πάπα».

Συνεπῶς κανονικό δικαίωμα ἐπανεξετάσεως τῆς ὑποθέσεως τοῦ Μοναχοῦ Φιλαρέτου Ντενισένκο μετά τίς ἀποφάσεις τῆς τελείας Πατριαρχικῆς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ἔχει μόνον ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος, ὅπως ἄλλωστε ὁ Σεπτὸς Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος μέ τό ὑπ' ἀριθμ. 1203/29.8.1999 Πατριαρχικόν Του Γράμμα πρὸς τόν Μακαριστόν Πατριάρχην Μόσχας κυρόν Ἀλέξιον ἀποδέχεται γράφων: «Εἰς ἀπάντησιν πρὸς σχετικό τηλεγράφημα καί γράμμα τῆς Ὑμετέρας λίαν ἀγαπητῆς καί περισπουδάστου Μακαριότητος, ἐπὶ τοῦ ἀνακύψαντος προβλήματος ἐν τῇ καθ' Ὑμᾶς ἀδελφῇ Ἀγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρωσσίας, ὅπερ πρόβλημα ὠδήγησε τὴν Ἱεράν Σύνοδον αὐτῆς ὅπως προβῇ, δι' οὓς οἶδεν αὕτη λόγους, εἰς τὴν καθαίρεσιν τοῦ ἄχρι πρότινος ἐκ τῶν τά πρῶτα φερόντων Συνοδικοῦ μέλους αὐτῆς Μητροπολίτου Κιέβου κυρίου Φιλαρέτου, ἐπιθυμοῦμεν ἵνα γνωρίσωμεν τῇ Ὑμετέρᾳ Ἀγάπῃ ἀδελφικῶς ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία ἀναγνωρίζουσα εἰς τό ἀκέραιον τὴν ἐπὶ τοῦ θέματος ἀποκλειστικὴν ἀρμοδιότητα τῆς ὑφ' Ὑμᾶς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας ἀποδέχεται τὰ Συνοδικῶς ἀποφασισθέντα περὶ τοῦ ἐν λόγω, μὴ ἐπιθυμοῦσα τό παράπαν ἵνα παρέξῃ οἰανδῆτινα δυσχέρειαν εἰς τὴν καθ' Ὑμᾶς ἀδελφὴν Ἐκκλησίαν».

+ ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ